

Сон на купальську ніч

Мені щойно, в купальську ніч, на 23 році існування України як формалізованого державного утворення зі щедрої благодійної руки Росії - матушки, приснився очевидний сон,

навіяний щоденними тривогами за нерозумний свій народ, як в свій час і Тарасу Шевченку. Тому змушений використати його авторську форму листа із Яви до Нави «мертвим, живим і ненародженим», котрі і виінтегрують таку філософсько – кібернетичну категорію як НАЦІЯ (кращого визначення її ніхто ще не давав).

А пишу я голові партії «Державна самостійність України» Івану Кандибі (чи не єдиному чесному і справжньому політв'язневі), голові Народного Руху Вячеславу Черновола, останньому Президенту УНР в екзилі та голові ОУН мельниківської Миколи Плав'юку, голові ОУН бандерівської Ярославі Стецько, лідеру УМА – УНА Луциносу, народному депутату Євгену Смірнову, редактору газети «Голос громадянина» Якову Зайку, редактору газети «Нескорена нація» Гребенюку, голові Вінницької обласної організації УРП Пилипенку – моїм соратникам і політичним противникам, ідеологічним друзям і ідейним попутчикам.

І ось під тиском фактичного початку розвалу формалізованої «української держави» вві сні відбулася наша зустріч, де я, периферійний «вождь» та ідеолог «Блага України», котрого гетьман українського козацтва називав «єдиною людиною, якій я вірю», а рухівські газетки писали «махлай – іуда номер два», тримав звіт перед уже мертвими всіма «китами» проголошеної, але не здійсненої національно – визвольної революції. Це було так чітко, пам'ятливо, що, проснувшись, я ще продовжував їм звітувати-доказувати уже явно. Піймавши себе на думці, а де це я, зрозумів: віщі сні – дійсно проінтегроване минуле, перемога підсвідомості над свідомістю.

Отже, форма зустрічі – мій звіт, моя персональна справа «московського запроданця», як вони мене величали, славяно-

філа та русофіла, проте завжди змушені були зі мною і співпрацювати, і терпіти, і поважати за результати виступів, істинність та дієвість, за неможливість логічно спростувати жодне моє твердження, натомість чіпляючи ярлики, клікухи, чинячи зради та елементарні кидальні підлості, в тому числі і фінансові.

Отже, мені дуже легко було звітувати, тому що час (25 років!) повністю підтвердив правоту мою і всіх русофілів: русофобство привело до того, що Україна назавжди втратила (подарований їй Росією!) Крим, оскільки його своїм всі ці роки не вважала, нічого для його блага не робила, а тільки експлуатувала залишки радянського раю. А замах греко-католицької унії, іудаїзму, мусульманства та протестантства на православні цінності кримсько-руської спільноти та створення передумов «татарсько-го халіфату» просто змусили цей край вертати додому, до Росії великої. І скільки б зараз хто не сподоблявся моськам, що гавкають на слона, - амін!

Ображатися тут треба виключно на себе, бо ми попереджали в свій час: гасло «бог і Україна» стане дуже швидко смертоносним для української державної унітарності. Наводити доводилося тисячі прикладів небезпеки церковних підводних каменів на шляху плину державотворення, головними з яких були, а зараз контрастно проявилися:

- наявність в Україні абсолютно окремих історично взаємоврожайних громад іудеїв, мусульман, греко-католиків, католиків, протестантів з абсолютно різними егоїстичними суспільними настановами як внутрішніми, так і зовнішніми;

- за Тарасом Шевченком – «наробив ти, Христе, лиха...» – сім'ю славян роз'єдинив, - тут прикладом має бути сучасна Югославія;

- найжорстокіші, найривавіші, найбурдніші, найбільш керовані еврештатівськими агентами є війни церковно-релігійні, тому в США та інших сильних своєю унітарністю держав релігія – церква найстрогіше відділена від держави за, до речі, біблійним принципом «богу – богове, кесарю – кесарево»;

- Україна як єдино можлива Держава – Нація не потребує підтримки жодної церковної ідео-

логії, оскільки генетично це 95% єдинокровного киево-руського населення українців, білорусів, великорусів; не маючи державницького історизму самостійного, окрім періоду часткової державності за часів Гетьмана Хмельницького, масона Грушевського та УРСР, саме церкви почнуть тягнути на себе ковдру, роздираючи її на шматки. Що і збувається зараз.

Шановний пане Кандиба! Тоді нас, ДСУ, «затирали», тому що найбільше до істини були саме ми під вашим провідом. Ви покляли голову за Україну першим серед щирих та кращих. Тоді право-націоналістична ідея «унітарності» - «соборності» перемогла федералістичну ідею націонал-демократа та реального народного лідера реальних українців Черновола. Але на практиці проголошена «унітарність» почала знищуватися відразу: згадайте гасло Черновола на виборах «якщо я стану президентом, то євреї житимуть в Києві краще як в Єрусалимі, а росіяни – краще як в Москві».

Тому перша частина його виборчої програми, щодо євреїв, перевиконана всіма президентами за 25 років, а за другу, щодо росіян, всі просто забули. Отже, вибач, пане Іване, не могли ми в такому диктаті, і в першу чергу фінансовому з боку США (щоденно вони вже 25 років виділяють мільйон доларів на фінансування грантодів-зрадників української національної державності), ідею унітарності з теорії втілювати в практику? Що було єдиновірним тоді, в 1990, коли був єдиний український радянський народ та абсолютна домінуюча єдина православна

державності національної, до Держави-Нації, або...

Тому, шановний пане Черновола! Змушений констатувати, що зараз не тільки може українську державність врятувати ваша ідея федералізації: вона є чи не єдиною сьогодні реальною та практичною політичною доктриною, котра, проінтегрована в системі закономірностей національнодержавотворчої теорії «Блага України», дасть мирний та ефективний поступ до реальної національної держави, де всі релігійно-етнічні спільноти зможуть самі визначити своє місце, маючи і федеральні права, і державні обов'язки їх забезпечення саме в великій сильній добровільній державній «унітарності» по відношенню до інших держав, як дружніх, так і ворожих (якщо такі знайдуться), і сусідських, і заморських. Краще пізно, ніж ніколи.

А тепер до всіх колег – політиків і політиканів: невже ви думаєте, що насиллям галицької унії над усім таким колоритним православним світом зможете тепер зліпити «соборність», підмурівок котрої саме ви, лже-націонал-христо-ліберал-демократи, зруйнували за 25 років демократичного терору (антиукраїнських по суті і крові) маріонетково-окупаційних режимів? Ні, тим більше, що вами допущена уже вікова цивілізаційна несправедливість: 250 000 кримських татар (потомків монголо-татарського іга) ви, з подачі спадкоємців литовсько-польської окупації, надали статусу «корінного народу», а в той же час, 8 000 000 руського населення (потомки істинно корінного киево-руського народу, котрий віками терпів це іго) ви причепили ярлик «окупантів».

Це не просто помилка, це – політичне божевілья, яке приведе по політичній смерті, якщо його терміново не «вилікувати», бажано, оперативним шляхом. Метастизи «коріннонародності» якраз є головною загрозою (поряд з релігією) самої державності української, а «сепаратистами» та політичними антиукраїнськими «терористами» швидше є всі ті, хто ініціював та голосував за цю державо-руйнівну дикість.

Використав я ще багато доказів, фактів та аргументів на користь того, що сьогоднішній правота на стороні уже не Лук'яненка, а Черновола: не «унітарність» має бути уже фундаментальною підвалиною «самостійною», а федеративність. Тому що, не так сталося, як гадалося...

То ж, шановні мертві, живі і ненароджені! Мій сон скінчився, а, промивши очі після сну, офіційно і коротко акцентую головну тезу «що робити?» сьогодні, негайно, щоб мир і працю відновити, руйнацію країни зупинити, впевненість в майбутньому для кожного створити.

1. Україна має бути як жовто-голуба ромашка (авторство Героя України - В. Черновола, вивчайте): осердя – сонячно-жовта Київська Русь, а навколо 10-15 блакитних пелюсток (федеративних земель за їх бажаннями, висловленими на місцевих референдумах після абсолютно вільного північного обговорення за участю всіх інституцій суспільства) від Буковини через Галичину, Волинь, Слобожанщину, Таврію до Одещини).

2. Завдання кожного федеративного регіону – забезпечити унікальний та оригінальний культурно-виробничий розвиток краю на благо його суспільства та всієї Держави-нації, конкурувати не європейськістю як ганебною заповідністю за традиційним принципом «заграничне лайно величне», а українськістю взагалі та продуктивною регіональністю зокрема, не агресією до іногородців та інакомислячих, а ефективною працею, бюджетним забезпеченням, довголіттям, культурно-духовною гармонійністю, приростом здорових поколінь населення, технічним прогресом та обгороджуванням землі.

3. Взаємодоповнювати один одного, добровільно спеціалізувати територіальні та ментальні особливості во Благо України, а не во зло комусь (москалям, бандерівцям, уніатам, православним) та добровільно доручати необхідні функції центральній Київській владі.

Купальська ніч, 22 червня 2014 р., пос. на р. Мирка, вул. Жукова,

Поділля
Анатолій Махлай
ветеран ДСУ, президент Ордену роду оріїв «Благо України»,
комісар Конгресу української національної інженерно-технічної інтелігенції